PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

23 | 11 | 2026

SPIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW 4

Akceptacja faktury w ramach samofakturowania – przed czy po przesłaniu do KSeF? 5

Strata spółki wchodzącej w skład podatkowej grupy kapitałowej nie wyklucza rozliczenia ulgi B+R 6

II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE 8

Moment powstania obowiązku podatkowego w WDT fakturowanej częściowo na podstawie dokumentów o charakterze tymczasowym 9

Kwalifikacja prawnopodatkowa prac rekultywacyjnych o charakterze technicznym w kontekście powstania zagranicznego zakładu podatkowego 9

Brak kwalifikacji usług doradczych świadczonych przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju jako działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku VAT 9

Brak opodatkowania VAT wydania towaru wyłudzonego w wyniku oszustwa i podszywania się pod inny podmiot 10

Brak możliwości wystawienia faktury z numerem NIP do paragonu fiskalnego uprzednio dokumentującego sprzedaż na rzecz konsumenta 10

Kompleksowy charakter usług organizacji wydarzeń biznesowych na gruncie VAT. Brak możliwości odliczenia podatku naliczonego od wydatków na zakup alkoholu 10

Przekazanie wspólnikom majątku likwidowanej spółki w naturze wypełnia przesłanki z art. 14a ust. 1 ustawy CIT 11

Kwalifikacja opłat dodatkowych z tytułu braku uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdów służbowych jako wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą w systemie estońskiego CIT 11

Kwalifikacja podatkowa różnic ekonomicznych z rozliczeń w grupowym systemie nettingu na gruncie ogólnych zasad przychodów i kosztów 12

Opodatkowanie VAT wpłat inwestorów na rzecz gminy z tytułu realizacji inwestycji drogowych 12

Możliwość uwzględnienia strat z lat ubiegłych przy kalkulacji podatku hipotetycznego zagranicznej jednostki kontrolowanej 12

III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH 13

Sposób rozliczenia w kosztach uzyskania przychodu opłat za nieodebrany gaz za rok umowny 14

Wpływ prawomocnego wyroku sądu zasądzającego dodatkowe wynagrodzenie i odsetki na wartość początkową środków trwałych oraz koszty podatkowe 15

Kwestia uznania otrzymanych wpłat tytułem partycypacji w kosztach inwestycji drogowej za wynagrodzenie za usługi podlegające opodatkowaniu VAT – zakres prawa do odliczenia podatku VAT 16

SPIS TREŚCI

Utrata statusu podatnika rozpoczynającego działalność w estońskim CIT przy wyborze ryczałtu po dniu zawarcia umowy spółki z o.o. Kwestia obowiązku do corocznego zwiększenia zatrudnienia w związku z art. 28j ust. 2 pkt 2 ustawy CIT 17

Kwalifikacja wydatków jako inwestycji w obcym środku trwałym zgodnie z art. 16a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT – moment rozpoznania kosztów uzyskania przychodów w związku z dostosowaniem lokalu 19

Moment rozliczenia zbiorczych faktur korygujących in minus wystawianych w KSeF i trybach offline. Zasady przeliczania waluty obcej przy rabacie potransakcyjnym 20

Brak prawa do rozliczenia strat podatkowych spółek łączących się przez nowo zawiązaną spółkę kapitałową na gruncie art. 7 ust. 3 pkt 4 i ust. 4 ustawy CIT 21

Kwalifikacja w estońskim CIT zwolnienia z długu z tytułu pożyczki w zależności od statusu dłużnika i wierzyciela w relacjach z podmiotami powiązanymi 22

Zachowanie prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek przy podziale przez wydzielenie do spółki opodatkowanej ryczałtem 23

Brak przychodu w CIT po stronie spółki zagranicznej z tytułu likwidacji polskiego oddziału z nieuregulowanymi zobowiązaniami 23

Usługi wykonania tras kablowych i poprowadzenia innego okablowania w istniejących kanałach technologicznych stanowią usługi związane z nieruchomościami w rozumieniu art. 28e ustawy VAT 24

Dokumentowanie rabatu pośredniego notą księgową. Moment obniżenia podstawy opodatkowania VAT i właściwa stawka VAT dla zastosowanego bonusu 24

ROZDZIAŁ I

KOMENTARZ EKSPERTÓW

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Akceptacja faktury w ramach samofakturowania – przed czy po przesłaniu do KSeF?

wyrok WSA w Poznaniu z 10 listopada 2026 r., sygn. I SA/Po 1312/26

WSA w Poznaniu nie zgodził się ze stanowiskiem Dyrektora KIS, zgodnie z którym potwierdzenie prawidłowości wystawionej przez nabywcę w imieniu i na rzecz sprzedawcy faktury na podstawie art. 106d ustawy VAT (tj. w ramach tzw. samofakturowania) powinno nastąpić bezpośrednio przed przesłaniem pliku XML do KSeF.

Sąd uznał bowiem, że wprowadzenie obligatoryjnego korzystania z Krajowego Systemu e-Faktur (KSeF) nie modyfikuje materialnoprawnych zasad instytucji samofakturowania określonych w art. 106d ustawy VAT. W braku wyraźnych ograniczeń ustawowych w zakresie momentu i formy akceptacji dokumentów przez sprzedawcę, proces zatwierdzania faktur wystawionych w imieniu i na rzecz dostawców może odbywać się również po ich przesłaniu do KSeF, zgodnie z przyjętymi i uzgodnionymi przez strony procedurami umownymi.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Problem akceptacji faktur ustrukturyzowanych wystawianych w ramach samofakturowania był dostrzegany już na etapie prac legislacyjnych prowadzonych w związku z wdrażaniem obligatoryjnego KSeF. W ramach konsultacji proponowano nawet doprecyzowanie art. 106d ustawy VAT i uregulowanie w nim wprost możliwości zatwierdzania faktury przed jej wprowadzeniem do KSeF. Ustawodawca nie zdecydował się jednak na taki krok i pozostawił dotychczasowe brzmienie art. 106d ustawy VAT.

WSA w Poznaniu słusznie zaznacza w uzasadnieniu ustnym rozstrzygnięcia, że przepisy nie regulują tego, czy akceptacja ma następować przed, czy po przesłaniu faktur do KSeF. Oba rozwiązania są zatem, zdaniem WSA, możliwe do stosowania i kluczowe pozostają w tym zakresie uzgodnienia stron.

Na marginesie warto zwrócić uwagę, że skoro faktura ustrukturyzowana jest uznawana za wystawioną zasadniczo dopiero w momencie przesłania jej do KSeF, to dokument XML wygenerowany wcześniej przez podatnika (zanim trafi do KSeF) jest na tym etapie co najwyżej „projektem faktury ustrukturyzowanej" (chociaż przepisy nie określają wprost statusu pliku XML wygenerowanego przed jego przesłaniem do KSeF, a KIS w praktyce/z tego powodu odmawiał komentowania skutków obrotu takimi plikami). Stanowisko Dyrektora KIS prowadziłoby więc do wniosku, że sprzedawca powinien zatwierdzić fakturę ustrukturyzowaną, zanim ta w ogóle zostanie wystawiona.

DOMINIKA NIEDŹWIECKA
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Strata spółki wchodzącej w skład podatkowej grupy kapitałowej nie wyklucza rozliczenia ulgi B+R

wyrok NSA z 16 lipca 2026 r., sygn. II FSK 1128/23

Wyrok NSA dotyczył zasad rozliczania ulgi B+R przez PGK, w szczególności w sytuacji, w której spółka faktycznie prowadząca działalność B+R i ponosząca koszty kwalifikowane wykazuje stratę podatkową albo dochód niższy od wartości tych kosztów.

W skład PGK wchodziły spółka dominująca oraz spółki zależne prowadzące działalność B+R. Projekty B+R mogły być realizowane zarówno samodzielnie przez poszczególne spółki, jak i wspólnie przez kilka podmiotów należących do grupy. W przypadku wspólnych przedsięwzięć zdarzało się również, że jedna ze spółek ponosiła lub finansowała koszty prac B+R wykonywanych przez inną spółkę.

PGK zamierzała odliczyć koszty kwalifikowane ponoszone przez tworzące ją spółki do wysokości dochodu osiągniętego przez całą grupę. Odliczenie miało obejmować również koszty poniesione przez spółki, które w danym roku wykazały stratę albo dochód niższy od wartości poniesionych kosztów kwalifikowanych. Grupa argumentowała, że podatnikiem CIT jest PGK, a nie poszczególne spółki wchodzące w jej skład. W konsekwencji limit odliczenia wynikający z art. 18d ust. 1 ustawy CIT powinien być ustalany w odniesieniu do dochodu całej grupy.

Dyrektor KIS w interpretacji indywidualnej z 4 maja 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.60.2022.2.MBD, uznał to stanowisko za nieprawidłowe. Organ stwierdził, że możliwość odliczenia kosztów kwalifikowanych poniesionych przez daną spółkę powinna być ograniczona do kwoty, którą spółka mogłaby odliczyć, gdyby rozliczała ulgę B+R samodzielnie. W konsekwencji, jeżeli spółka prowadząca działalność B+R wykazała stratę, PGK nie mogła, zdaniem organu, odliczyć przypadających na nią kosztów kwalifikowanych w danym roku. Organ zakwestionował również możliwość odliczenia kosztów wspólnych projektów w przypadkach, w których ponosiła je inna spółka niż podmiot faktycznie realizujący prace B+R.

WSA w Warszawie wyrokiem z 10 marca 2023 r., sygn. III SA/Wa 1484/22, uchylił interpretację indywidualną. NSA oddalił następnie skargę kasacyjną Dyrektora KIS i podzielił stanowisko sądu I instancji.

NSA podkreślił, że poszczególne spółki należące do PGK ustalają odrębnie swoje przychody, koszty oraz wynik podatkowy wyłącznie w celu obliczenia dochodu lub straty całej grupy. Nie stają się przez to odrębnymi podatnikami CIT i nie dokonują samodzielnie odliczenia ulgi B+R. Podatnikiem pozostaje PGK i to jej dochód wyznacza maksymalną wysokość odliczenia kosztów kwalifikowanych. Zdaniem NSA przepisy ustawy CIT nie uzależniają prawa PGK do skorzystania z ulgi B+R od osiągnięcia dochodu przez konkretną spółkę, która prowadzi działalność B+R. Przyjęcie stanowiska Organu oznaczałoby wprowadzenie dodatkowego warunku korzystania z preferencji, który nie wynika z obowiązujących przepisów.

NSA potwierdził również, że samo poniesienie lub finansowanie kosztów prac B+R przez inną spółkę należącą do tej samej PGK nie wyklucza ich odliczenia przez grupę. Wewnętrzne rozliczenia pomiędzy spółkami tworzącymi PGK nie stanowią zwrotu kosztów, o którym mowa w art. 18d ust. 5 ustawy CIT.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Wyrok NSA należy ocenić pozytywnie. Sąd trafnie odwołał się do konstrukcji PGK jako jednego podatnika CIT. Skoro to PGK jest podatnikiem, to również prawo do odliczenia kosztów kwalifikowanych oraz wysokość dostępnego limitu powinny być ustalane na poziomie całej grupy, a nie odrębnie dla każdej spółki prowadzącej działalność B+R.

Stanowisko prezentowane przez Dyrektora KIS prowadziłoby w praktyce do częściowego odtworzenia podmiotowości podatkowej spółek należących do PGK wyłącznie na potrzeby rozliczenia ulgi B+R. Takiego ograniczenia nie przewidują jednak przepisy ustawy CIT. Poszczególne spółki ustalają bowiem swoje wyniki podatkowe jedynie jako element kalkulacji dochodu całej grupy, natomiast same nie są podatnikami uprawnionymi do dokonania odliczenia.

Rozstrzygnięcie ma szczególne znaczenie dla grup, w których działalność B+R jest skoncentrowana w spółkach ponoszących wysokie nakłady inwestycyjne i wykazujących okresowo stratę podatkową, podczas gdy dochód generują inne podmioty należące do PGK. Przy podejściu zaprezentowanym przez Organ możliwość wykorzystania ulgi zależałaby nie od wyniku podatnika, lecz od wewnętrznego rozłożenia funkcji, kosztów i dochodów pomiędzy spółki tworzące PGK.

Istotne jest również stanowisko NSA dotyczące wspólnych przedsięwzięć B+R i wewnętrznego finansowania kosztów. Sam fakt, że koszty prac wykonywanych przez jedną spółkę są ponoszone lub finansowane przez inną spółkę z PGK, nie powinien automatycznie oznaczać ich zwrotu i wyłączenia z odliczenia na podstawie art. 18d ust. 5 ustawy CIT. Ocena powinna uwzględniać, że wszystkie spółki funkcjonują w ramach jednego podatnika CIT.

Wyrok nie oznacza jednak, że PGK może odliczyć każdy koszt związany z projektem określanym jako B+R. Nadal konieczne pozostaje wykazanie, że prowadzone prace spełniają ustawową definicję działalności B+R, wydatki mieszczą się w katalogu kosztów kwalifikowanych, zostały właściwie wyodrębnione w ewidencji rachunkowej oraz nie zostały zwrócone ze źródeł zewnętrznych. Szczególnego udokumentowania wymagają także projekty wspólne, w których podmiot realizujący prace i podmiot ponoszący ich koszty nie są tą samą spółką.

Omawiane orzeczenie wzmacnia korzystną dla podatników linię orzeczniczą dotyczącą rozliczania ulgi B+R przez PGK. Potwierdza, że o możliwości odliczenia decyduje dochód PGK jako podatnika CIT, a strata spółki realizującej prace B+R ani wewnętrzne finansowanie projektu przez inną spółkę z grupy nie powinny same w sobie pozbawiać grupy prawa do preferencji.

MATEUSZ KSIĄŻEK
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Moment powstania obowiązku podatkowego w WDT fakturowanej częściowo na podstawie dokumentów o charakterze tymczasowym,

wyrok NSA z 12 listopada 2026 r., sygn. I FSK 1/24

W przypadku WDT, której ostateczna cena uzależniona jest od ilości metali szlachetnych ustalanej po przeprowadzeniu analizy próbki towaru, wystawienie przez podatnika (lub podmiot upoważniony) dokumentu zawierającego wszystkie elementy faktury wymagane przez art. 106e ustawy VAT, dotyczącego określonej części towaru (palety), rodzi obowiązek podatkowy z chwilą jego wystawienia, niezależnie od posłużenia się w treści oznaczeniem „provisional" (tymczasowy). Okoliczność ta, w połączeniu z fakturowaniem pozostałej części towaru w kolejnym okresie rozliczeniowym, przesądza o powstaniu obowiązku podatkowego w różnych okresach sprawozdawczych.

Kwalifikacja prawnopodatkowa prac rekultywacyjnych o charakterze technicznym w kontekście powstania zagranicznego zakładu podatkowego,

wyrok NSA z 10 listopada 2026 r., sygn. II FSK 1437/23

Prowadzenie przez czeską spółkę prac budowlanych o charakterze technicznym (takich jak wykopy, niwelacja terenu, wzmocnienie skarp geokratami czy wykonanie dróg technologicznych) na terytorium Polski w ramach realizacji inwestycji konstytuuje zagraniczny zakład w postaci placu budowy lub prac budowlanych w rozumieniu polsko-czeskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Czasookres funkcjonowania takiego zakładu należy oceniać w oparciu o faktyczne wykonywanie robót budowlanych na danym obiekcie, z pominięciem sztucznego kwalifikowania tych czynności jako ogólnych usług niematerialnych.

Brak kwalifikacji usług doradczych świadczonych przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju jako działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku VAT,

wyrok NSA z 6 listopada 2026 r., sygn. I FSK 288/24

Świadczenie usług doradczych i eksperckich przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju w ramach realizacji jego publicznych i rozwojowych celów statutowych, wynikających z umowy międzynarodowej, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy VAT. Ze względu na unikalny, publicznoprawny charakter tych czynności oraz brak komercyjnego i zarobkowego

profilu działania, odbiorca takich usług w Polsce nie jest zobowiązany do rozliczenia podatku VAT z tytułu importu usług na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy VAT.

Brak opodatkowania VAT wydania towaru wyłudzonego w wyniku oszustwa i podszywania się pod inny podmiot,

wyrok NSA z 5 listopada 2026 r., sygn. I FSK 205/24

Wydanie towaru oszustowi podszywającemu się pod rzetelnego kontrahenta, w sytuacji gdy podatnik na skutek wprowadzenia w błąd został pozbawiony możliwości rozporządzania towarem i nie otrzymał za niego żadnego świadczenia wzajemnego, nie stanowi odpłatnej dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT ani WDT w rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy VAT. Przestępcze pozbawienie władztwa nad rzeczą bez uzyskania zapłaty należy traktować analogicznie do kradzieży towaru, co w świetle orzecznictwa TSUE pozostaje poza zakresem opodatkowania podatkiem od towarów i usług.

Brak możliwości wystawienia faktury z numerem NIP do paragonu fiskalnego uprzednio dokumentującego sprzedaż na rzecz konsumenta,

wyrok NSA z 5 listopada 2026 r., sygn. I FSK 77/24

Zgodnie z art. 106b ust. 5 ustawy VAT, w przypadku gdy transakcja została zaewidencjonowana przy użyciu kasy rejestrującej i udokumentowana paragonem fiskalnym niezawierającym numeru NIP nabywcy, sprzedawca nie ma prawa do późniejszego wystawienia faktury zawierającej ten numer na rzecz podatnika. Oświadczenie o charakterze zakupowym (działanie w charakterze konsumenta albo podatnika) składane jest w momencie realizacji transakcji i ma charakter wiążący oraz nieodwołalny. Wymóg ten służy realizacji celów związanych z zapobieganiem oszustwom podatkowym i pozostaje w zgodzie z zasadami proporcjonalności oraz neutralności podatku VAT.

Kompleksowy charakter usług organizacji wydarzeń biznesowych na gruncie VAT. Brak możliwości odliczenia podatku naliczonego od wydatków na zakup alkoholu,

wyrok NSA z 5 listopada 2026 r., sygn. I FSK 173/24

Nabywana przez podatnika kompleksowa usługa organizacji wydarzeń o charakterze marketingowym, szkoleniowym lub integracyjnym, świadczona przez zewnętrzny podmiot (agencję marketingową lub hotel), stanowi jedno świadczenie złożone, do którego wlicza się również powiązane z nim świadczenia uzupełniające, w tym koszty zakwaterowania, wyżywienia oraz zapewnienia dostępu do infrastruktury rekreacyjnej.

Zakup napojów alkoholowych w ramach organizowanego wydarzenia nie wykazuje związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i nie może stanowić elementu świadczenia złożonego uprawniającego do obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony.

Przekazanie wspólnikom majątku likwidowanej spółki w naturze wypełnia przesłanki z art. 14a ust. 1 ustawy CIT,

wyrok NSA z 4 listopada 2026 r., sygn. II FSK 557/26

Przepis art. 14a ust. 1 ustawy CIT znajduje zastosowanie w sytuacji podziału majątku likwidowanej spółki kapitałowej pomiędzy wspólników w formie świadczenia niepieniężnego w naturze. Wydanie składników majątkowych spółki w ramach likwidacji prowadzi do wygaśnięcia roszczeń wspólników i stanowi wykonanie świadczenia niepieniężnego regulującego zobowiązanie, co w konsekwencji skutkuje powstaniem po stronie likwidowanej spółki przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem CIT.

Kwalifikacja opłat dodatkowych z tytułu braku uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdów służbowych jako wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą w systemie estońskiego CIT,

wyrok NSA z 3 listopada 2026 r., sygn. II FSK 84/25

Poniesienie przez spółkę opłaty dodatkowej z tytułu braku uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu wykorzystywanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (w tym przez pracowników lub klientów) nie stanowi wydatku niezwiązanego z działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT. Opłata ta, jako należność publicznoprawna o charakterze ekwiwalentnym za możliwość postoju, a nie kara o charakterze sankcyjnym, wykazuje związek z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Kwalifikacja podatkowa różnic ekonomicznych z rozliczeń w grupowym systemie nettingu na gruncie ogólnych zasad przychodów i kosztów,

wyrok WSA w Warszawie z 13 listopada 2026 r., sygn. III SA/Wa 1528/26

Okoliczność, że różnice ekonomiczne (kursowe) wynikające z rozliczeń w ramach grupowego systemu nettingu nie spełniają przesłanek ustawowych dla uznania ich za podatkowe różnice kursowe w rozumieniu art. 15a ustawy CIT, nie wyklucza możliwości kwalifikowania ich jako przychodów lub kosztów uzyskania przychodów na zasadach ogólnych, tj. na podstawie art. 12 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 ustawy CIT, o ile spełniają one ogólne kryteria definicyjne i wykazują związek z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Opodatkowanie VAT wpłat inwestorów na rzecz gminy z tytułu realizacji inwestycji drogowych,

wyrok WSA w Krakowie z 10 listopada 2026 r., sygn. I SA/Kr 660/26

Wpłaty pieniężne pobierane przez gminę od inwestorów na podstawie umów zawieranych w trybie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych, przeznaczone na sfinansowanie budowy lub przebudowy dróg publicznych spowodowanej realizacją inwestycji niedrogowej, stanowią wynagrodzenie za odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT. Przejmując na siebie obowiązek wykonania robót drogowych, który z mocy ustawy obciąża inwestora, gmina nie działa w charakterze organu władzy publicznej korzystającego z wyłączenia z art. 15 ust. 6 ustawy VAT, lecz jako podatnik VAT wykonujący świadczenie o charakterze rynkowym, którego nieopodatkowanie prowadziłoby do zakłócenia konkurencji.

Możliwość uwzględnienia strat z lat ubiegłych przy kalkulacji podatku hipotetycznego zagranicznej jednostki kontrolowanej,

wyrok WSA we Wrocławiu z 10 listopada 2026 r., sygn. I SA/Wr 424/26

Przy ustalaniu wielkości tzw. podatku hipotetycznego zagranicznej jednostki, służącego weryfikacji przesłanek uznania jej za zagraniczną jednostkę kontrolowaną (CFC) w rozumieniu art. 24a ust. 3 pkt 3 lit. c, pkt 4 lit. b oraz pkt 5 lit. d ustawy CIT, podatnik jest uprawniony do obniżenia dochodu osiągniętego przez tę jednostkę o wysokość poniesionych przez nią w latach ubiegłych strat na zasadach ogólnych wynikających z art. 7 i art. 7a ustawy CIT. Ograniczenie dotyczące zakazu odliczania strat, o którym mowa w art. 24a ust. 6 ustawy CIT, odnosi się wyłącznie do etapu obliczania faktycznego dochodu i podatku CFC, a nie do wstępnego etapu kalkulacji podatku hipotetycznego.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Sposób rozliczenia w kosztach uzyskania przychodu opłat za nieodebrany gaz za rok umowny,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.559.2026.3.SH

Ponoszoną przez spółkę opłatę (opłata za nieodebrany gaz za rok umowny) należy uznać za tzw. pośredni koszt uzyskania przychodu z uwagi na brak możliwości przypisania jej do konkretnego źródła przychodów. Nie da się bowiem wskazać bezpośredniego, wyraźnego związku między tym wydatkiem a konkretnym strumieniem przychodu osiąganym przez spółkę. Wskazać również należy, że otrzymane od kontrahenta faktury z tytułu opłaty, które zostały zaewidencjonowane w księgach rachunkowych jako zobowiązanie oraz na koncie Rozliczeń Międzyokresowych Kosztów i nie zostały ujęte jako koszt uzyskania przychodów za rok 2023, 2024 i 2025, nie wpływają na moment poniesienia kosztu. Tym samym ponoszona przez spółkę opłata będzie stanowić tzw. pośredni koszt uzyskania przychodów, który będzie potrącalny w momencie jego poniesienia (zaksięgowania) na podstawie otrzymanej faktury od kontrahenta (za rok 2023, 2024 i 2025) jako koszt zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 4d i 4e ustawy CIT, niezależnie od tego, iż otrzymane od kontrahenta faktury z tytułu opłaty zostały zaewidencjonowane w księgach rachunkowych jako zobowiązanie oraz na koncie Rozliczeń Międzyokresowych Kosztów i że nie zostały ujęte jako koszt uzyskania przychodów za rok 2023, 2024 i 2025.

W analizowanej sytuacji przyczyną skutkującą wystawieniem faktur korygujących do faktur przez kontrahenta było i będzie odebranie przez spółkę zaległego gazu po dacie rozwiązania umowy, co oznacza, że korekta nie jest spowodowana błędem rachunkowym lub inną oczywistą omyłką. W konsekwencji brak będzie podstaw do dokonania korekty kosztów uzyskania przychodów „wstecz", tj. poprzez odniesienie jej do okresu, w którym pierwotnie rozpoznany został koszt uzyskania przychodów związany z ponoszoną przez spółkę opłatą. Tym samym, jeżeli faktura pierwotna prawidłowo dokumentowała zdarzenie gospodarcze, natomiast korekta wynika z późniejszych okoliczności, takich jak odebranie przez spółkę zaległego gazu po dacie rozwiązania umowy, korekta powinna zostać rozpoznana na bieżąco, tj. w okresie otrzymania dokumentu korygującego, tj. w 2026 r. W analizowanym przypadku zastosowanie znajdzie tym samym art. 15 ust. 4i ustawy CIT, zgodnie z którym korekta kosztów uzyskania przychodów powinna zostać dokonana na bieżąco, tj. w okresie rozliczeniowym, w którym spółka otrzyma dokument potwierdzający przyczyny korekty. Dlatego wartość faktur korygujących wystawionych w 2026 r. przez kontrahenta do faktur z tytułu opłat powinna pomniejszać wartość kosztów uzyskania przychodów spółki w 2026 r.

Wpływ prawomocnego wyroku sądu zasądzającego dodatkowe wynagrodzenie i odsetki na wartość początkową środków trwałych oraz koszty podatkowe,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.646.2026.1.BS

Wynagrodzenie na rzecz wykonawcy, które spółka była zobowiązana uiścić na podstawie wyroku sądu, jest wydatkiem, który ma ścisły i nierozerwalny związek ze środkami trwałymi powstałymi w ramach realizacji inwestycji będących przedmiotem zawartych umów. Zatem, wydatki poniesione na zasądzone wynagrodzenie wykonawcy w części stanowiącej wartość netto robót powinny zostać zaliczone na podstawie wyroku sądu do wartości początkowej środków trwałych i tym samym powinny podlegać zaliczeniu w koszty podatkowe poprzez odpisy amortyzacyjne. Fakt, że wypłaty wynagrodzenia wykonawcy w części stanowiącej wartość netto robót, dokonano na podstawie wyroku sądu nie zmienia rzeczywistego charakteru poniesienia tego kosztu ani jego funkcjonalnego związku z wykonanymi inwestycjami. Fakt, że wypłata ww. wynagrodzenia nastąpiła na podstawie wyroku sądu, a nie faktury VAT, nie zmienia charakteru tego wydatku.

W przedmiotowej sprawie korekta jest udokumentowana innym dokumentem potwierdzającym przyczyny korekty, tj. prawomocnym wyrokiem sądu, który potwierdza obowiązek zapłaty wynagrodzenia. W konsekwencji, wartość netto zasądzonego wynagrodzenia wypłacona wykonawcy na podstawie wskazanego we wniosku wyroku powinna zostać zaliczona do wartości początkowej środków trwałych - z uwzględnieniem okresu przedawnienia - na bieżąco, tj. zgodnie z art. 15 ust. 4i ustawy CIT i tym samym zwiększyć ich wartość. Zatem spółka jest uprawniona do dokonania korekty odpisów amortyzacyjnych w odniesieniu do tej części odpisów amortyzacyjnych, które dotychczas nie uległy przedawnieniu. Jak wynika z art. 15 ust. 4i ustawy CIT, spółka powinna ustalić nową wartość początkową środków trwałych w okresie rozliczeniowym, w którym został otrzymany dokument potwierdzający przyczyny korekty, tj. wyrok sądu. Od tego też momentu spółka powinna dokonywać odpisów amortyzacyjnych w zaktualizowanej wysokości. Biorąc pod uwagę, że korekcie powinny podlegać nie tylko przyszłe odpisy amortyzacyjne, lecz również te odpisy, które zostały już wcześniej dokonane, po otrzymaniu wyroku sądu, który wpłynie na zmodyfikowanie wartości początkowej wytworzonych/ulepszonych środków trwałych, modyfikacji będą podlegały wszystkie odpisy amortyzacyjne rozliczane począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym środki trwałe wprowadzono do ewidencji.

O tym, czy podatnikowi przysługuje, czy też nie przysługuje prawo do obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku VAT decydują przepisy ustawy VAT, a nie przepisy ustawy CIT. Natomiast prawo do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów podatku VAT określone zostało w literalnych przypadkach zawartych w art. 16 ust. 1 pkt 46 ustawy CIT. W przepisie tym nie jest wymieniony przypadek braku wystawienia faktury i zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej. W związku z powyższym zgodzić należy się ze stanowiskiem, że nie ma podstaw do uznania, że sam brak faktury i zakończenie działalności przez wykonawcę wystarczają do powiększenia wartości początkowej o kwotę odpowiadającą kwocie podatku VAT.

Zapłata przez spółkę odsetek pozostaje w związku z całokształtem prowadzonej działalności gospodarczej, ponieważ związana jest ona ze sporem między spółką a wykonawcą co do zakresu robót podlegających dodatkowej zapłacie oraz sposobu ustalenia ich wartości. Spółka kwestionowała roszczenie wykonawcy, uznając, że część prac objętych żądaniem dodatkowego wynagrodzenia mieściła się w zakresie zobowiązań wynikających z zawartej umowy, a w odniesieniu do pozostałych prac wysokość żądanego wynagrodzenia nie odpowiadała rzeczywistej wartości wykonanych robót. Ostateczne ustalenie zakresu robót podlegających dodatkowej zapłacie oraz wysokości należnego wynagrodzenia nastąpiło dopiero w toku postępowania sądowego na podstawie materiału dowodo-

wego ocenionego przez sąd, w tym opinii biegłego sądowego. Dopiero prawomocny wyrok przesądził o wysokości wynagrodzenia należnego wykonawcy z tytułu robót dodatkowych. Zatem, odsetki ustawowe zapłacone na podstawie prawomocnego wyroku sądu mogą stanowić koszt podatkowy w działalności gospodarczej spółki.

Odnosząc się natomiast do właściwej kwalifikacji odsetek, o których mowa we wniosku, jako elementu kosztu wytworzenia należy zwrócić uwagę na okres, za jaki odsetki te będą naliczane, bowiem to on, a nie moment zapłacenia tych odsetek będzie mieć decydujące znaczenie dla celów tej kwalifikacji. Odsetki naliczone za okres do dnia oddania środka trwałego do używania będą powiększały jego wartość początkową, a contrario – odsetki naliczone po dniu przekazania środka trwałego do używania pozostają bez wpływu na wartość początkową składników majątku trwałego. Mocą art. 16g ust. 4 ustawy CIT, wyraźnie wyłączono z kosztu wytworzenia środka trwałego koszty ogólne zarządu, koszty sprzedaży oraz pozostałe koszty operacyjne i koszty operacji finansowych, w tym odsetki od pożyczek (kredytów) i prowizje, z wyłączeniem odsetek i prowizji naliczonych do dnia przekazania środka trwałego do używania. Wydatki te nie są bowiem bezpośrednio związane z realizacją inwestycji, ale z całokształtem działalności podatnika. Koszt wytworzenia, przy ustaleniu wartości początkowej środka trwałego, zwiększają te odsetki związane z wytworzeniem środka trwałego, które zostały naliczone za okres do dnia przyjęcia go do używania. Zatem, istotny w tym zakresie jest okres, za jaki odsetki zostały naliczone (naliczone za okres do dnia przyjęcia do używania środka trwałego powiększają jego wartość początkową). Tym samym, koszt wytworzenia środka trwałego koryguje się o odsetki naliczone do dnia przekazania środka trwałego do używania.

W omawianym przepisie ustawodawca wskazując, że do kosztu wytworzenia nie zalicza się m.in. kosztów operacji finansowych dokonał przykładowego wyliczenia („w szczególności") odsetek od pożyczek (kredytów). Jednocześnie dokonał zastrzeżenia, że ten negatywny katalog nie obejmuje („z wyłączeniem") odsetek naliczonych do dnia przekazania środka trwałego do używania. Oznacza to, że wszelkie odsetki, które są naliczone do dnia przekazania środka trwałego do używania, jeżeli - co istotne - dotyczą zobowiązań związanych z daną inwestycją, stanowią koszt jej wytworzenia. Użyte w art. 16g ust. 4 ustawy CIT sformułowanie „naliczone do dnia przekazania środka trwałego do używania" w przypadku odsetek dotyczy zarówno odsetek zapłaconych przed tym dniem, jak i odsetek jedynie naliczonych do tego dnia, nawet jeśli nie zostały jeszcze faktycznie zapłacone. Zatem odsetki naliczone od (...) 2019 r. do dnia oddania wytworzonego środka trwałego do używania będą zwiększać wartość początkową środka trwałego, tj. będą stanowić podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych. Z kolei odsetki naliczone po dacie przekazania środka trwałego do używania nie wpływają na jego wartość początkową. Zatem, odsetki naliczone po dniu przekazania środka trwałego do używania stanowią koszty uzyskania przychodu w dacie faktycznej zapłaty, zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 11 ustawy CIT.

Kwestia uznania otrzymanych wpłat tytułem partycypacji w kosztach inwestycji drogowej za wynagrodzenie za usługi podlegające opodatkowaniu VAT – zakres prawa do odliczenia podatku VAT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 listopada 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.626.2026.2.JKU

Z opisu sprawy wynika, że spółka A nabywa usługi budowy drogi działając w swoim imieniu, jednakże w części na rzecz spółki B oraz spółki C, które w związku ze świadczeniem tych usług będą zobowiązane do wpłaty na rachunek bankowy spółki A kwot wynikających z ustalonych zasad pokrywania kolejnych kosztów budowy drogi, przyporządkowanych do konkretnej spółki. W tej sytuacji należy uznać, iż:

Otrzymane przez spółkę A od spółki B oraz spółki C wpłaty tytułem partycypacji w kosztach inwestycji drogowej zawartej w wystawionej przez wykonawcę fakturze – stanowią wynagrodzenie za usługi, o których mowa w art. 8 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2a ustawy VAT, podlegające, stosownie do art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, opodatkowaniu VAT. W konsekwencji spółka A jest zobowiązana do udokumentowania tych usług fakturami.

Spółka A będzie miała prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego od zakupów udokumentowanych fakturami wystawionymi przez wykonawcę, w części podatku naliczonego przy nabyciu usług budowy drogi od wykonawcy przypadającej na spółkę A oraz w części podatku naliczonego przypadającego na wydatki na budowę drogi na spółkę B i spółkę C, gdy nabywane ww. usługi będą następnie przez spółkę A refakturowane i wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych VAT. Prawo to będzie przysługiwało pod warunkiem, że nie zajdą przesłanki wyłączające to prawo, o których mowa w art. 88 ustawy VAT.

Odnosząc się z kolei do wątpliwości związanych z prawem do odliczenia podatku VAT przez spółkę B oraz spółkę C, wynikającego z otrzymanych od spółki A faktur, dokumentujących wpłaty tytułem partycypacji w kosztach inwestycji drogowej, wskazać należy, że w opisanej sprawie zostanie spełniony podstawowy warunek uprawniający spółkę B oraz spółkę C do odliczenia podatku VAT, ponieważ – jak wynika z okoliczności sprawy – koszt związany z realizacją inwestycji drogowej jest niezbędny do zrealizowania przez spółki B i C inwestycji deweloperskich, i ponoszony będzie w celu wykonywania przez te spółki czynności opodatkowanych VAT, tj. sprzedaży mieszkań. W konsekwencji, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT, spółce B oraz spółce C będzie przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego z faktur wystawionych przez spółkę A dokumentujących wpłaty z tytułu partycypacji w kosztach inwestycji. Prawo to będzie przysługiwało pod warunkiem, że nie zajdą przesłanki wyłączające to prawo, o których mowa w art. 88 ustawy VAT.

Utrata statusu podatnika rozpoczynającego działalność w estońskim CIT przy wyborze ryczałtu po dniu zawarcia umowy spółki z o.o. Kwestia obowiązku do corocznego zwiększenia zatrudnienia w związku z art. 28j ust. 2 pkt 2 ustawy CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.553.2026.2.AS

Okres od pierwszego dnia miesiąca utworzenia spółki do dnia zamknięcia ksiąg rachunkowych należy uważać za pierwszy rok podatkowy. Dzień rozpoczęcia działalności należy utożsamiać z dniem powstania podatnika, a to oznacza, że spółka rozpoczyna działalność z chwilą zawarcia umowy spółki. Przepis art. 8 ust. 2 ustawy CIT w swej treści nie odsyła do daty rozpoczęcia działalności gospodarczej, ale do rozpoczęcia działalności, którą trzeba rozpatrywać w sposób szeroki. Dlatego też, dzień rozpoczęcia prowadzenia działalności należy utożsamiać z dniem powstania podatnika, a nie np. z dniem wpisu do KRS. Z chwilą zawarcia umowy spółki z o.o. powstaje spółka z o.o. w organizacji, która – stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy CIT, jest pełnoprawnym podatnikiem tego podatku. Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w opisanej we wniosku sytuacji momentem rozpoczęcia działalności spółki jest 27 sierpnia 2026 r., tj. dzień zawarcia umowy spółki z o.o. Oznacza to, że spółka stała się podatnikiem już 27 sierpnia 2026 r. i od tego dnia może legalnie nabywać prawa, zaciągać zobowiązania, zatrudniać pracowników oraz otwierać księgi rachunkowe. Wpis do KRS nie oznacza „narodzin spółki", a jedynie zmianę jej formy prawnej ze spółki „w organizacji" w spółkę posiadającą pełną osobowość prawną. Nie sposób zatem zgodzić się ze stanowiskiem, że spółka jest podatnikiem rozpoczynającym działalność gospodarczą. Dniem rozpoczęcia działalności jest dzień zawarcia

umowy spółki (dzień 27 sierpnia 2026 r.), a nie dzień wpisu spółki do KRS i wyboru opodatkowania w formie estońskiego CIT (dzień 28 sierpnia 2026 r.).

Przepisy ustawy CIT pozwalają nowo powstałemu podmiotowi wybrać ryczałt od dochodów spółek od pierwszego dnia działalności. Rok podatkowy spółki rozpoczął się 27 sierpnia 2026 r., od dnia 28 sierpnia 2026 r. natomiast spółka wybrała opodatkowanie ryczałtem od dochodów spółek. Oznacza to, że formalnie 27 sierpnia 2026 r. był jednodniowym, tzw. klasycznym okresem CIT (reżim ogólny). Wskazując w zgłoszeniu ZAW-RD jako pierwszy dzień opodatkowania ryczałtem dzień 28 sierpnia 2026 r. spółka dokonała wyboru opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek przed upływem przyjętego roku podatkowego. Jednocześnie art. 28j ust. 5 ustawy CIT wyraźnie wskazuje, że podatnik może wybrać opodatkowanie ryczałtem również przed upływem przyjętego przez niego roku podatkowego, jeżeli na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego pierwszy miesiąc opodatkowania ryczałtem zamknie księgi rachunkowe oraz sporządzi sprawozdanie finansowe zgodnie z przepisami o rachunkowości. W takim przypadku nowy rok podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca opodatkowania ryczałtem. Zamknięcie ksiąg rachunkowych na dzień 27 sierpnia 2026 r. kończy pierwszy rok podatkowy spółki. Z dniem 28 sierpnia 2026 r. – wraz z wejściem w reżim estońskiego CIT – spółka rozpoczyna swój drugi (kolejny) rok podatkowy. Status „podatnika rozpoczynającego prowadzenie działalności gospodarczej" na gruncie ustawy CIT jest kategorią ściśle powiązaną z momentem powstania spółki w okresie jej pierwszego roku podatkowego.

Przepisy ustawy CIT nie definiują pojęcia „rozpoczęcia działalności" w sposób oderwany od reguł kalkulacji lat podatkowych. Skoro ustawodawca w art. 28j ust. 5 ustawy CIT wprost wskazuje na obowiązek zamknięcia ksiąg rachunkowych oraz sporządzenie sprawozdania finansowego zgodnie z przepisami o rachunkowości na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego pierwszy miesiąc opodatkowanego ryczałtem i otwarcie nowego roku podatkowego, to podmiotu funkcjonującego w kolejnym okresie rozliczeniowym nie można uznać za podmiot rozpoczynający działalność. Ustawa wiąże bowiem przywileje dla podatnika rozpoczynającego działalność (np. łagodniejsze wymogi zatrudnienia w art. 28j ust. 2 pkt 1 ustawy CIT) wyłącznie z rokiem, w którym działalność została faktycznie i formalnie zainicjowana. Okoliczność, że pierwszy rok podatkowy trwał tylko jeden dzień (27 sierpnia 2026 r.), pozostaje bez wpływu na podatkowe skutki upływu tego okresu. Jednocześnie przepisy prawa podatkowego nie uzależniają faktu zakończenia roku podatkowego od skali obrotów, liczby dokonanych transakcji czy wielkości sald bilansowych. W konsekwencji, przystępując do ryczałtu od dochodów spółek z dniem 28 sierpnia 2026 r., spółka staje się podatnikiem ryczałtu w swoim drugim roku podatkowym. Tym samym nie przysługuje jej status podatnika rozpoczynającego prowadzenie działalności, a do weryfikacji warunków uprawniających do ryczałtu zobowiązana jest stosować ogólne zasady przewidziane dla podmiotów prowadzących działalność opodatkowaną ryczałtem od dochodów spółek, zgodnie z art. 28j ust. 1 ustawy CIT.

Spółka jako podatnik nieposiadający statusu podatnika rozpoczynającego działalność, o którym mowa w art. 28j ust. 2 ustawy CIT, żeby móc skorzystać z opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek, musi spełniać warunki określone w art. 28j ust. 1 ustawy CIT już od początku opodatkowania w tej formie. Zgodnie z pkt 3 lit. a powyższego przepisu, spółka jest więc zobowiązana od początku opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, tj. od 28 sierpnia 2026 r., do zatrudniania na podstawie umowy o pracę co najmniej 3 osób w przeliczeniu na pełne etaty, niebędących udziałowcami, akcjonariuszami ani wspólnikami, przez okres co najmniej 300 dni w roku podatkowym, a w przypadku roku 2026 (trwającego od 28 sierpnia do 31 grudnia 2026 r.) - przez co najmniej 82% dni przypadających w tym roku podatkowym.

Z opisu sprawy wynika, że spółka w roku podatkowym trwającym od dnia 28 sierpnia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r. planuje zatrudnić na umowę o pracę na pełny etat co najmniej 3 osoby niebędące udziałowcami, akcjonariuszami ani wspólnikami przez co najmniej 82% dni przypadających w roku podatkowym oraz w następnym roku podatkowym 2027 (jak również w latach podatkowych 2028-2029) planuje zatrudniać na umowę o pracę co najmniej 3 osoby niebędące udziałowcami, akcjonariuszami ani wspólnikami przez okres co najmniej 300 dni w roku podatkowym (spółka deklaruje zatrudnienie około 8 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty, niebędących udziałowcami, akcjonariuszami ani wspólnikami spółki już od 2026 r.). Tym samym, o ile w istocie spółka dokonała skutecznego wyboru opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, wobec osiągnięcia i przewyż-

szenia ustawowego pułapu zatrudnienia już na starcie działalności, spółka nie będzie zobowiązana do corocznego zwiększania zatrudnienia o kolejny 1 etat w latach następnych.

Kwalifikacja wydatków jako inwestycji w obcym środku trwałym zgodnie z art. 16a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT – moment rozpoznania kosztów uzyskania przychodów w związku z dostosowaniem lokalu,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.416.2026.2.ANK

W związku z tym, że poczynione przez spółkę nakłady na dostosowanie lokalu, do którego spółka nie posiada tytułu prawnego, nie są przez spółkę używane to spółka nie może rozpoznać ich jako inwestycji w obcym środku trwałym zgodnie z art. 16a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT. Przez „inwestycję w obcym środku trwałym", również zgodnie z orzecznictwem rozumie się m.in. nakłady poniesione w wykorzystywanym na potrzeby własnej działalności obiekcie (budynek/lokal), którego dany podatnik nie jest właścicielem, ale użytkuje go na podstawie stosownego tytułu prawnego. Nakłady te to z reguły ogół kosztów, jakie podatnik ponosi na przystosowanie użytkowanego obiektu do stanu zdatnego do używania. Zatem, inwestycje w obcym środku trwałym to nakłady poniesione na obcy środek trwały, który nie jest własnością podatnika, ale jest użytkowany przez niego na podstawie zawartej umowy najmu, dzierżawy czy innej o podobnym charakterze. Wynika to z literalnego brzmienia art. 16a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, który odnosi się do przyjętych do używania inwestycji w obcych środkach trwałych. Skoro we wskazanym we wniosku przypadku, w którym spółka poniesie koszty dotyczące wykończenia i dostosowania lokalu w sposób, który spowodowałby powstanie inwestycji w obcym środku trwałym, nie mając jednocześnie prawa do użytkowania tego lokalu, a tym samym nie użytkuje poniesionych nakładów – to wskazane nakłady poczynione przez spółkę, nie należy traktować jako inwestycje w obcym środku trwałym w rozumieniu art. 16a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

Wydatki na nakłady wskazane we wniosku będą kosztami uzyskania przychodów pośrednio związanymi z przychodami, ponieważ ich poniesienie przekłada się na możliwość uzyskania przez spółkę przychodów z tytułu opłat za użytkowanie inwestycji oraz wyposażenia sfinansowanych przez spółkę. Wydatki na dostosowanie lokalu jako element prowadzonej działalności, a także warunek prawidłowego funkcjonowania spółki służą uzyskaniu przychodów i zabezpieczeniu źródła przychodów spółki, spełniają warunki określone w art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Wydatki te mają jednak charakter kosztów pośrednio związanych z przychodami z wynagrodzenia za korzystanie z inwestycji, ponieważ zostały poniesione w celu „stworzenia" nowego źródła przychodów. Wydatki te jednak wprost nie przekładają się na wysokość uzyskiwanych przychodów, co oznacza, że nie stanowią kosztów bezpośrednich. Nie zmienia tego fakt, że spółka planuje ustalić miesięczną opłatę w taki sposób, by poczynione nakłady na dostosowanie lokalu zwróciły się w ciągu 5 lat. Za stanowiskiem organu przemawia m.in. okoliczność, że w zakładanym przez spółkę okresie możliwa będzie przerwa w wynajmowaniu lokalu ze względu na zmianę najemcy co spowoduje, że przychody z tytułu opłat nie będą uzyskiwane. Możliwa jest również sytuacja, w której spółka zrezygnuje z prowadzenia tego rodzaju działalności bądź zdecyduje się na kolejne dostosowanie/modernizację lokalu przed upływem 5 lat. Powyższe okoliczności dowodzą, że poniesione nakłady mają charakter kosztów pośrednich, niewątpliwie przyczyniają się do uzyskania przychodów, jednak nie przekładają się wprost na ich wysokość. Stanowią więc koszty inne niż bezpośrednio związane z przychodami, o których mowa w art. 15 ust. 4d ustawy CIT.

Wydatki na wyposażenie lokalu do użytku zgodnie z jego przeznaczeniem, które nie będą stanowiły środka trwałego, ale będą konieczne do poniesienia, żeby lokal mógł być wykorzystywany w działalności, należy również zakwalifikować jako pośrednie koszty uzyskania przychodu.

Moment rozliczenia zbiorczych faktur korygujących in minus wystawianych w KSeF i trybach offline. Zasady przeliczania waluty obcej przy rabacie potransakcyjnym,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 listopada 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.546.2026.2.KG

Moment wystawienia faktury w systemie KSeF jest, co do zasady, tożsamy z datą otrzymania takiej faktury przez nabywcę. Jak wynika z art. 106na ust. 3 ustawy VAT, faktura ustrukturyzowana jest uznana za otrzymaną przy użyciu KSeF w dniu przydzielenia w tym systemie numeru identyfikującego tę fakturę. Zasada ta dotyczy również faktur korygujących wystawionych jako faktury ustrukturyzowane. Zatem w przypadku wystawienia zbiorczej faktury korygującej w postaci faktury ustrukturyzowanej „in minus" przy użyciu KSeF, obniżenia podstawy opodatkowania należy dokonać w okresie rozliczeniowym, w którym faktura korygująca została przesłana do KSeF.

W przypadku faktur korygujących zmniejszających, wystawionych na podstawie art. 106nda ust. 1, art. 106nf ust. 1 lub art. 106nh ust. 1 ustawy VAT (w tzw. trybach offline24, niedostępności systemu oraz w trybie awaryjnym) zbiorczych faktur korygujących poza KSeF, ale udostępnieniu jej nabywcy za pośrednictwem systemu KSeF zgodnie z art. 29a ust. 13c ustawy VAT, korekta powinna zostać dokonana w okresie, w którym przesłano fakturę korygującą do KSeF. Natomiast w przypadku wystawienia zbiorczej faktury korygującej poza KSeF i udostępnieniu jej nabywcy poza systemem, w przypadku transakcji krajowych zgodnie z art. 29a ust. 13a ustawy VAT, korekta podstawy opodatkowania powinna zostać dokonana w okresie rozliczeniowym, w którym spółka otrzymała potwierdzenie otrzymania faktury korygującej przez nabywcę. W przypadku wystawienia zbiorczej faktury korygującej poza KSeF i udostępnieniu jej nabywcy poza KSeF, dla transakcji krajowych obniżenie podstawy opodatkowania powinno nastąpić w okresie rozliczeniowym, w którym podatnik uzyskał potwierdzenie otrzymania faktury korygującej przez nabywcę albo przesłał tę fakturę do KSeF – w zależności od tego, które z tych zdarzeń nastąpi wcześniej. W przypadku wystawienia zbiorczej faktury korygującej poza KSeF i udostępnieniu jej nabywcy poza systemem, w przypadku transakcji obejmujących WDT oraz eksport, korekta powinna zostać dokonana w dacie wystawienia faktury korygującej poza KSeF.

Co do zasady, do przeliczania kwot wykazanych w walucie obcej na fakturach korygujących zastosowanie ma taki sam kurs waluty obcej, jaki został zastosowany przy rozliczeniu transakcji pierwotnej, tj. ogłoszony na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. Natomiast szczególnym przypadkiem są zbiorcze faktury korygujące, w przypadku których dopuszczalne jest stosowanie do przeliczenia kwot określonych w walucie obcej jednego kursu waluty z dnia poprzedzającego dzień wystawienia takiej zbiorczej faktury korygującej. Biorąc zatem pod uwagę powyższe wyjaśnienia nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że w przypadku udzielenia rabatu potransakcyjnego dokumentowanego zbiorczą fakturą korygującą, spółka jest uprawniona do zastosowania kursu ustalonego zgodnie z metodologią opisaną w stanie faktycznym. Wskazana przez spółkę metodologia nie jest bowiem zgodna z art. 31b ust. 1 ustawy VAT. W przypadku tego przepisu, gdy kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania wyrażone w walucie obcej uległy zmianie, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu danej waluty obcej przyjętego do przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania przed jej zmianą.

Spółka natomiast do przeliczenia transakcji opisanych we wniosku zamierza stosować uśrednioną wartość kursów wykorzystanych do przeliczenia faktur objętych korektą kursów. Opisany przez spółkę wewnętrzny mechanizm ustalania kursu wykorzystywanego do przeliczenia łącznej wartości rabatu wykazywanego na zbiorczej fakturze korygującej nie ma potwierdzenia w obowiązujących przepisach

wynikających z ustawy VAT. W konsekwencji w przypadku udzielenia rabatu potransakcyjnego dokumentowanego zbiorczą fakturą korygującą, spółka nie jest uprawniona do zastosowania kursu ustalonego zgodnie z metodologią opisaną w stanie faktycznym. Natomiast w przypadku wystawianych zbiorczych faktur korygujących, o których mowa w art. 106j ust. 3 ustawy VAT, przeliczenie podstawy opodatkowania spółka uprawniona będzie do zastosowania rozwiązania przewidzianego w art. 31b ust. 2 ustawy VAT, a więc na podstawie średniego kursu walut opublikowanego przez NBP lub Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej.

Brak prawa do rozliczenia strat podatkowych spółek łączących się przez nowo zawiązaną spółkę kapitałową na gruncie art. 7 ust. 3 pkt 4 i ust. 4 ustawy CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.520.2026.2.ZK

Regulacja art. 7 ust. 4 ustawy CIT w bardzo istotny sposób wpływa na konsekwencje podatkowe m.in. transakcji przejęć spółek kapitałowych, ograniczając możliwość rozliczania przez spółkę przejmującą po dokonaniu przejęcia innej spółki strat podatkowych z lat wcześniejszych. Z treści ww. przepisu jednoznacznie wynika, że spółka przejmująca spółkę przejmowaną w wyniku łączenia nie może uwzględnić przy ustaleniu dochodu stanowiącego podstawę opodatkowania straty spółki przejmowanej. Z opisu sprawy wynika, że spółka powstała w wyniku połączenia Z sp. z o.o. oraz Y sp. z o.o. sp.k. (dalej łącznie: spółki łączące się). Zgodnie z planem połączenia uzgodnionym w 2026 r. zarząd Z, działający w imieniu Z, a także w imieniu Y, w której Z pełniła funkcję komplementariusza, przyjął plan połączenia sporządzony na podstawie art. 498 i art. 499 KSH.

Na podstawie planu połączenia oraz uchwał podjętych przez wspólników spółek łączących się 30 czerwca 2026 r., z dniem wpisania połączenia do KRS, doszło do połączenia Z i Y w trybie określonym w art. 492 § 1 pkt 2 KSH, tj. przez zawiązanie nowej spółki kapitałowej, na którą przeszedł cały majątek spółek łączących się w zamian za akcje nowej spółki. W wyniku połączenia powstała spółka (wnioskodawca) jako prosta spółka akcyjna. Połączenie zostało rozliczone metodą łączenia udziałów w rozumieniu art. 44c ustawy o rachunkowości. Spółka została utworzona bezpośrednio w wyniku połączenia. Przed dniem połączenia spółka nie istniała jako odrębny podmiot ani jako podatnik podatku dochodowego, nie prowadziła działalności gospodarczej, nie posiadała własnego majątku ani własnej historii podatkowej oraz nie osiągała przychodów ani dochodów. Skoro spółka została utworzona bezpośrednio w wyniku połączenia to w jej sytuacji znajdzie zastosowanie art. 7 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT. A zatem spółka jako osoba prawna zawiązana w wyniku połączenia Z i Y nie będzie uprawniona do obniżenia dochodu ze źródła przychodów innych niż zyski kapitałowe o nierozliczone straty podatkowe poniesione przez spółki łączące się. Z treści powołanego przepisu jednoznacznie wynika, że spółka przejmująca spółkę przejmowaną w wyniku łączenia nie może uwzględnić przy ustaleniu dochodu stanowiącego podstawę opodatkowania straty spółki przejmowanej.

Kwalifikacja w estońskim CIT zwolnienia z długu z tytułu pożyczki w zależności od statusu dłużnika i wierzyciela w relacjach z podmiotami powiązanymi,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 listopada 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.461.2026.2.LG

W związku ze zwolnieniem spółki z długu w zakresie całości lub części kapitałowej pożyczki wraz z odsetkami, objętej czynnością zwolnienia spółki z długu przez spółkę powiązaną nie powstanie po stronie spółki opodatkowanej ryczałtem od dochodów spółek dochód z tytułu ukrytego zysku, wydatku niezwiązanego z działalnością gospodarczą, zmiany wartości składnika majątku, ani też z nieujawnionych operacji gospodarczych. Natomiast zwolnienie z długu spółki, z uwagi na fakt, że wpływa na wynik finansowy netto czynność ta będzie opodatkowana w ramach dochodu z tytułu podzielonego zysku lub dochodu z tytułu zysku przeznaczonego na pokrycie strat (art. 28n ust. 1 pkt 1 ustawy CIT) albo dochodu z tytułu zysku netto (art. 28n ust. 1 pkt 4 ustawy CIT), jednakże dochód ten nie powstanie w momencie zwolnienia spółki z długu. Zatem, w wariancie II, w którym spółka powiązana udzieli spółce pożyczki pieniężnej, późniejsze zwolnienie spółki przez spółkę powiązaną z długu w zakresie całości lub części kwoty głównej pożyczki oraz naliczonych odsetek nie spowoduje po stronie spółki powstania, w momencie zwolnienia z długu, dochodu podlegającego opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek na podstawie art. 28m ustawy CIT, w szczególności dochodu z tytułu ukrytych zysków.

Przepis art. 28m ust. 3 ustawy CIT wskazuje, iż za ukryty zysk uznaje się każde świadczenie, którego beneficjentem, bezpośrednio lub pośrednio, jest wspólnik lub inny podmiot powiązany. Świadczenie ma być wykonane w związku z prawem do udziału w zysku, innym niż podzielony zysk. Dochód z tytułu ukrytego zysku powstaje w wyniku wszelkich świadczeń związanych z funkcjonowaniem podatnika w grupie podmiotów powiązanych, których beneficjentem jest wspólnik lub inny podmiot powiązany (bezpośrednio lub pośrednio) z podatnikiem (spółką) lub z jego wspólnikiem. Aby świadczenie uznane było za ukryty zysk powinno być związane z wywieraniem wpływu na działanie i decyzje spółki będącej podatnikiem ryczałtu. Innymi słowy, świadczenie powinno bezpośrednio lub pośrednio wynikać z uzgodnień pomiędzy podmiotami powiązanymi, niezależnie od ich formy.

Zatem, w tej sytuacji (w wariancie I) beneficjentem świadczenia w postaci umorzenia zobowiązania pożyczkowego w formie zwolnienia z długu będzie właśnie podmiot powiązany, czyli spółka powiązana. Powyższe świadczenie zostanie zawarte na podstawie art. 508 KC, a więc zwolnienia spółki powiązanej z długu i spółka powiązana przyjmie to zwolnienie z długu. Oznacza to, że świadczenie w postaci zwolnienia z długu w zakresie całości lub części kapitału pożyczki oraz naliczonych odsetek wynikać będzie bezpośrednio z uzgodnień pomiędzy podmiotami powiązanymi. Zatem, ww. świadczenie będzie spełniać definicję ukrytego zysku z art. 28m ust. 3 ustawy CIT. Reasumując, w wariancie I, w którym spółka udzieli spółce powiązanej pożyczki pieniężnej, późniejsze zwolnienie spółki powiązanej przez spółkę z długu w zakresie całości lub części kwoty głównej pożyczki oraz naliczonych odsetek będzie stanowiło po stronie spółki dochód z tytułu ukrytych zysków, o którym mowa w art. 28m ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 28m ust. 3 ustawy CIT.

Zachowanie prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek przy podziale przez wydzielenie do spółki opodatkowanej ryczałtem,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.528.2026.3.RH

Z opisu sprawy wynika, że zarówno spółka, jak i spółka celowa są opodatkowane ryczałtowym podatkiem dochodowym od osób prawnych. Zatem, wydzielenie i przeniesienie składników majątku serwisu (działalność w zakresie serwisu pojazdów oraz agregatów chłodniczych) spółki opodatkowanej ryczałtem od dochodów spółek do spółki celowej opodatkowanej również ryczałtem od dochodów spółek nie spowoduje po stronie spółki utraty prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek. Jednocześnie zauważyć należy, że dla oceny skutków podatkowych zachowania przez spółkę prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek nie ma znaczenia, czy wydzielany ze spółki zespół składników majątkowych stanowi ZCP, bowiem ustawa CIT nie zawiera takiego wymogu. Dla zachowania prawa do ryczałtu w przypadku podziału przez wydzielenie istotne jest tylko, czy spółka dzielona i spółka, do której przenoszone są wydzielane składniki majątku są opodatkowane ryczałtem od dochodów spółek. A zatem, na skutek podziału przez wydzielenie serwisu jako ZCP do spółki celowej opodatkowanej ryczałtem, spółka nie utraci prawa do dalszego korzystania z tej formy opodatkowania.

Brak przychodu w CIT po stronie spółki zagranicznej z tytułu likwidacji polskiego oddziału z nieuregulowanymi zobowiązaniami,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.508.2026.2.AJ

W niniejszej sprawie nie można uznać, że w związku z likwidacją polskiego oddziału spółka czeska ma otrzymać środki pieniężne, rzeczy, prawa lub jakiekolwiek nieodpłatne (lub częściowo odpłatne) świadczenie – realne przysporzenie. Tym samym nie można mówić o przychodzie na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy CIT. Niezależnie od powyższego, z uwagi na fakt, że przedmiotem zapytania są kwestie dotyczące nieuregulowanych zobowiązań, dla pełnej oceny skutków podatkowych likwidacji oddziału konieczna jest również analiza art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, który bezpośrednio odnosi się do wygaśnięcia zobowiązań w drodze umorzenia lub przedawnienia. Jak wynika z opisu sprawy, na moment likwidacji oddziału żadna z czynności (potrącenie, odnowienie lub zwolnienie z długu) nie będzie miała miejsca. Zobowiązania wobec podmiotów powiązanych, przypisane do działalności oddziału, nie ulegną przedawnieniu ani nie zostaną umorzone, zatem po stronie spółki czeskiej nie powstanie również przychód do opodatkowania w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, tj. w wysokości wartości umorzonych lub przedawnionych zobowiązań.

Jednocześnie podkreślić należy, że podstawę do rozpoznania przychodu podatkowego zawsze powinno stanowić wystąpienie realnego przysporzenia majątkowego po stronie podatnika. Takie przysporzenie natomiast po stronie spółki nie wystąpi. Polski oddział spółki zagranicznej nie posiada odrębnej osobowości prawnej i stanowi jedynie wyodrębnioną część struktury organizacyjnej przed-

siębiorcy zagranicznego. W konsekwencji dłużnikiem zobowiązań przypisanych do oddziału jest od początku spółka zagraniczna. Skoro przed likwidacją oddziału zobowiązania nie zostały umorzone, to nadal one istnieją i obciążają spółkę czeską jako spółkę zagraniczną. W konsekwencji po stronie spółki czeskiej nie dochodzi do jakiegokolwiek przysporzenia majątkowego, co wyklucza możliwość rozpoznania przychodu podatkowego. Podsumowując, likwidacja oddziału, bez uprzedniego uregulowania przypisanych do oddziału zobowiązań wobec podmiotów powiązanych, nie skutkuje powstaniem po stronie spółki czeskiej przychodu w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy CIT.

Usługi wykonania tras kablowych i poprowadzenia innego okablowania w istniejących kanałach technologicznych stanowią usługi związane z nieruchomościami w rozumieniu art. 28e ustawy VAT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 października 2026 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.704.2026.2.KT

Planowane przez spółkę usługi polegające na wykonaniu tras kablowych i poprowadzeniu innego okablowania w istniejących już kanałach technologicznych na terenie zakładu inwestora zlokalizowanym w budynku przemysłowym znajdującym się na terenie Niemiec będą usługami związanymi z nieruchomościami, o których mowa w art. 28e ustawy VAT. Decydująca dla takiej oceny jest okoliczność, że trasy kablowe oraz kolejne okablowanie w istniejących kanałach technologicznych będą niezbędne do korzystania z budynku w zgodzie z jego przeznaczeniem. Wykonanie tras kablowych i poprowadzenie innego okablowania w istniejących już kanałach technologicznych spółka będzie świadczyć na terenie zakładu inwestora zlokalizowanym w budynku przemysłowym znajdującym się na terenie Niemiec i ww. trasy kablowe oraz okablowanie będą trwale związane z konkretną nieruchomością zlokalizowaną poza terytorium kraju, a zatem realizowane ww. czynności na podstawie art. 28e ustawy VAT nie będą podlegały opodatkowaniu w Polsce. Zatem faktury wystawione przez spółkę nie powinny zawierać polskiej stawki VAT oraz kwoty podatku.

Dokumentowanie rabatu pośredniego notą księgową. Moment obniżenia podstawy opodatkowania VAT i właściwa stawka VAT dla zastosowanego bonusu,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.593.2026.2.EW

W analizowanej sprawie dochodzi do obniżenia ceny towarów przez spółkę. Chociaż spółka nie sprzedaje zapraw nasiennych bezpośrednio kontrahentom, to na podstawie indywidualnych ustaleń umownych przyznaje im bonusy zakupowe w formie rabatów. Wypłata tych bonusów prowadzi w istocie do zwrotu części ceny towarów, a tym samym do obniżenia ich ceny. W przypadku gdy kontrahent otrzymuje od spółki zwrot części ceny zakupionego towaru w formie rabatu, dochodzi do ekonomicznego obniżenia ceny tego towaru po dokonaniu sprzedaży. Obniżenie to nie dotyczy bezpośrednich nabywców zapraw, tj. dystrybutorów, ani kolejnych podmiotów w łańcuchu dystrybucji, od których kontrahenci nabywają zaprawy. Spółka udziela bowiem rabatu odnoszącego się do własnej sprzedaży, mimo że jego beneficjent nie jest jej bezpośrednim nabywcą.

W konsekwencji rabaty potransakcyjne przyznawane kontrahentom z tytułu osiągnięcia określonego poziomu zakupów materiału siewnego zaprawionego odpowiednimi zaprawami, naliczane za każdą tonę takiego materiału siewnego zakupionego przez danego kontrahenta w okresach rozliczeniowych wskazanych w umowach, należy uznać za rabaty pośrednie spółki. Przyznanie kontrahentom rabatu pośredniego jest uzależnione wyłącznie od wielkości zakupów materiału siewnego zaprawionego zaprawami i nie wiąże się z obowiązkiem świadczenia przez kontrahentów dodatkowych usług na rzecz spółki. W konsekwencji wypłacane kwoty nie stanowią wynagrodzenia za usługi świadczone przez kontrahentów na rzecz spółki. W takiej sytuacji bonus zakupowy stanowi opust lub obniżkę ceny, o których mowa w art. 29a ust. 10 pkt 1 ustawy VAT. W konsekwencji spółka jest uprawniona do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego o kwoty udzielonych rabatów, na zasadach wynikających z właściwych przepisów.

Wystawienie faktury korygującej jest możliwe wyłącznie w sytuacji, opustu/obniżki ceny bezpośredniemu nabywcy towaru lub usługi. W przypadku udzielenia rabatu kolejnemu nabywcy w łańcuchu dostaw i przy braku bezpośredniej transakcji pomiędzy nimi, przyznanie rabatu pośredniego nie powinno być udokumentowane fakturą korygującą, o której mowa w art. 106j ustawy VAT, ponieważ nie jest możliwe odwołanie się do faktury pierwotnej. Faktura korygująca jest bowiem dokumentem potwierdzającym zmiany w bezpośredniej transakcji pomiędzy podatnikiem a nabywcą, któremu uprzednio podatnik wystawił fakturę z tego tytułu. W opisanej sprawie wskazano, że bonus zakupowy zostanie udzielony podmiotowi niebędącemu bezpośrednim klientem spółki (tj. kontrahentowi, który znajduje się na kolejnych etapach łańcucha transakcji). Wypłata tego bonusu (rabatu potransakcyjnego) przez spółkę na rzecz kontrahenta nie może zatem być udokumentowana fakturą. Przepisy krajowe nie określają dokumentu, na podstawie którego podatnik udzielający rabatu może ten rabat udokumentować. Nie jest tym dokumentem faktura korygująca, jednak nic nie wskazuje, że nie może nim być np. nota księgowa (uznaniowa).

W konsekwencji, wystawiona nota będzie pisemnym dokumentem, który w świetle regulacji prawnych umożliwi udokumentowanie rabatu. W związku z tym uznać należy, że każda forma dokumentacyjna - inna niż faktura korygująca będzie dopuszczalna. Zatem dozwolone będzie udokumentowanie udzielonego bonusu zakupowego notą księgową, wystawioną zgodnie z wymogami dla dowodu księgowego, o których mowa w art. 21 ustawy o rachunkowości. Jednocześnie taki dokument (zawierający odpowiednie elementy dokumentu księgowego m.in. dane identyfikujące spółkę i kontrahenta, określenie „udzielony rabat pośredni za okres ...", a także kwotę brutto, kwotę netto rabatu i kwotę podatku VAT), będzie uprawniać spółkę do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku VAT należnego z tytułu zrealizowanej sprzedaży.

Prawo do obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku należnego z tytułu udzielenia bonusu zakupowego powstanie po stronie spółki w momencie udzielenia rabatu (który powinien być utożsamiany z momentem wypłaty bonusu zakupowego) i nie będzie wymagane uzyskanie potwierdzenia otrzymania przez danego kontrahenta noty księgowej. Tym samym, na podstawie wystawionych not spółka będzie mogła obniżyć podstawę opodatkowania i kwotę podatku należnego z tytułu udzielonego bonusu. Obniżenie podstawy opodatkowania i kwoty podatku należnego (przez spółkę) oraz podatku naliczonego (przez kontrahentów) powinno nastąpić w rozliczeniu za okres, w którym bonus zakupowy zostanie faktycznie wypłacony na rzecz kontrahentów.

Odnośnie natomiast do kwestii stawki VAT jaka powinna zostać zastosowana przy rozliczeniu dla potrzeb VAT bonusu zakupowego należy zauważyć, że bonus zakupowy przyznawany przez spółkę kontrahentowi wyliczany będzie na bazie zakupów materiału siewnego podlegającego stawce VAT właściwej dla zbóż. Bonus zakupowy ma na celu zwiększenie sprzedaży zapraw, które podlegają stawce VAT właściwej dla środków ochrony roślin. Zatem skoro, spółka, będzie dokumentowała przyznane kontrahentom bonusy zakupowe notą księgową, który to dokument będzie również określał właściwą stawkę VAT, to udzielenie rabatu pośredniego kontrahentom powinno być rozpatrywane z perspektywy spółki, jako podmiotu udzielającego tego rabatu i wystawiającego notę księgową. Brak jest podstaw by spółka, udzielając bonusów zakupowych (a więc również obniżając podatek należny), stosowała stawkę VAT inną niż stawka właściwa dla sprzedawanego przez siebie produktu, tj. zapraw.

PACZUSKI
TAUDUL

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

MAGDALENA CHOCHOŁEK
tel. +48 797 197 435
magdalena.chocholek@ptpodatki.pl

WARSZAWA
ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE
ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN
ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl

ptpodatki.pl